

Stroperige staat

Het zij gezegd dat Chavannes en Hofland prachtig verwoorden dat het in Nederland een zootje is (Z 24 september), maar ook dat zij daar wel erg laat achter zijn. Nederland wordt nu wakker uit een prettige droom en staat met de blote voeten op het koude zeil. We zijn decennialang ideologisch en bevlogen geregeerd. Onze bestuurders hebben niet geïnvesteerd in kracht maar in zieligheid. Uitkeringen en subsidies waren de enige en hoogste wijsheid. Er is geïnvesteerd in uitkeringen voor zielige Nederlanders, maar zulke investeringen leveren geen dividend op. Nu investeren we in zielige buitenlanders en ook dat levert geen dividend op. Die investeringen werden ons ingegeven door onze christelijk-socialistische ideologie en dientengevolge is ons land verworden tot een dwerg op lemen voeten.

Een volk heeft geen behoefte aan een ideologie, maar aan leiding en gezag. Vanaf de zestiger jaren hebben Nederlanders geleerd dat alles moet kunnen. Een dergelijke mentaliteit brengt onzeggenlijkheid van de burgers met zich mee. We kregen ook de bestuurders die we verdienden, bestuurders die geen gezag hadden en die het niet uitstraalden. Denk aan Den Uyl, Van Agt, Lubbers en Kok. In volgorde een dweper, een clown, een draaikont en een gladstrijker.

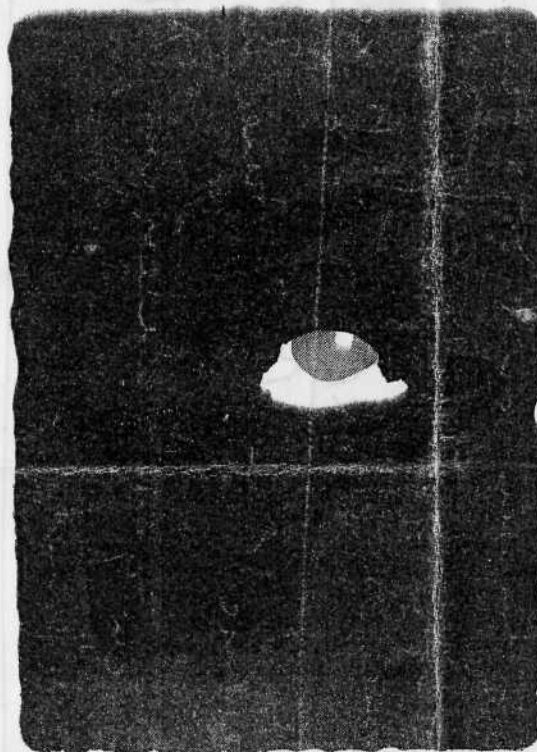
Waar gezag ontbreekt, vat de calculerende burger moed en krijgt de crimineel lef. Ik ben opgevoed in een ongodsdienstig milieu, maar kreeg wel het besef bijgebracht dat een ieder zichzelf moet redden, dat eerlijk het langst duurt en dat misdadaad wordt bestraft. Meer leidraad heeft een mens niet nodig. De overheid in die jaren hield dat besef in stand door de touwtjes strak te houden. Er bestonden wetten en die werden door de overheid gehandhaafd. Maar nu worden misdrijven niet meer opgehelderd en als dat toevallig wel het geval is, staat de dader binnen de kortste keren weer op straat. Een regering die regeert dient verslaafden van de straat te halen en werkschu-

wen in arbeidskolonnes in te lijven. Chavannes vraagt zich af wat we van paars te verwachten hebben. Helemaal niets natuurlijk. Het volk heeft D66 aan de macht geholpen, waarschijnlijk in de hoop en de verwachting dat D66 niet met macht zal weten om te gaan en onze nationale etterbuil dus lekker zal laten doorzwenen. Merken we de PvdA aan als zacht en de VVD als hard, dan heeft een groot deel van het kiesvolk zeer bewust gekozen voor het halfzachte van D66 en daardoor de halfzachte paarse combinatie mogelijk gemaakt. De D66-stemmers zien weliswaar in

dat een zieligheidspartij als de PvdA het land naar de afgrond voert, maar fatsoensrakkers als zij zijn vinden ze de VVD in haar veronderstelde hardheid een onbehoorlijke partij en dus niet kunnen. Door D66 te stemmen hebben ze de hoop dat we nog lekker een paar kabinetten beschut en beschermd door uitkeringen en subsidies, aan kunnen blijven modderen. Van D66 en paars hebben we niets te verwachten, als het gaat om echte keuzes.

Veel problemen zullen zich in de toekomst vanzelf oplossen. Waar zwak-

BRIEVEN

ILLUSTRATIE RON VAN ROON

ke heelmeesters de etterbuilen niet uitsnijden, zullen de builen vanzelf uit moeten zweren. Ons land daalt gestaag in de rangorde van welvarende landen. Er valt steeds minder te verdelen. De politieke moed ontbreekt om het volk te vertellen dat de tering nu eindelijk eens naar de nering moet worden gezet. We leven als naiie op te grote voet. Het wordt hoog tijd dat Nederland op een kleinere maat schoenen gaat lopen, anders blijft het sloffen.

Nederland heeft geen behoefte aan een ideologisch geïnspireerde regering, maar aan een regering die doet waarvoor ze de macht gekregen heeft, namelijk regeren. We zijn nu juist in het moeras terecht gekomen door al die kabinetten die niet regeerden, maar papten en nathielden. Nu kennen we op iedere werker een uitkeringstrekkers. Van Paul Rosenmöller mogen we niet over inactieven spreken. Ik ken inderdaad vrienden die met de vut zijn en vertellen dat ze nooit eerder zo actief waren. Met dien verstande dat ze in feite nergens aan toekomen. Ze zijn wel actief, maar er komt niets uit hun handen en zo zal het andere uitkeringstrekkers ook wel vergaan. Door al die uitkeringstrekkers is ons land log en traag geworden. Steeds meer mensen komen naast het productieproces te staan. Dat werkt destabiliserend op het leven van die mensen en op de maatschappij als geheel. De mensen die nog wel werken, moeten harder aanpoten dan ooit tevoren. De regering zou er nu voor kunnen kiezen om aan iedere werker een uitkerings-trekker beschikbaar te stellen als persoonlijke dienstverlener, zeg als particulier chauffeur, butler of als huishoudster. Dan krijgen de werkers tenminste nog iets voor hun premie en belasting terug. Vindt de regering dat niet netjes, dan blijft het probleem dat enige miljoenen mensen nooit meer aan betaald werk zullen komen, omdat ze te duur zijn voor wat ze kunnen. Het is een illusie te menen dat voor die mensen ooit nog zinvol werk beschikbaar zal komen. Een mij bekende fabrikant van metaalwaren had vijf jaar geleden nog

honderd man personeel en heeft er nu nog maar dertig. Hij kreeg namelijk te maken met concurrentie uit Polen, waar een werknemer nog geen kwart kost van het loon hier. Hij bestelde robots in Italië. Een kind kan daarmee de was doen. Zijn omzet is gestegen en zijn winst gelijk gebleven, maar wel met zeventig procent inkrimping van de mankracht. Als we nu de hoeveelheid arbeidsplaatsen nooit meer kunnen aanpassen aan het aantal inactieven, dan zou een regering die regeert er eens aan moeten gaan denken om dan het aantal inactieven maar aan te passen aan de beschikbare hoeveelheid werk. Niet door inactieven van overzee hier naar toe halen, maar door middel van financiële prikkels autochtone en allochtone harde uitkeringsfamilies aan te moedigen om toch vooral geen kinderen te nemen. Wie dat een schandelijk voorstel vindt, werp ik tegen dat ik me in goed gezelschap bevind, want Felix Rottenberg verkondigde een paar weken geleden in een radio-interview dat geen enkele autochtone vrouw meer dan twee kinderen dient te nemen, omdat er anders geen ruimte beschikbaar blijft voor asielzoekers. Is het een wonder dat een volk ontmoedigd en gedemoraliseerd raakt als malloten als Rottenberg Nederlandse vrouwen het recht op meer dan twee kinderen ontzeggen, terwijl het probleem van de asielzoekers nu juist ontstaat doordat vrouwen in ontwikkelingslanden gemiddeld zes kinderen hebben. Had Rottenberg dan trouwens ook onze allochtone vrouwen niet ter verantwoording moeten roepen, die ook meer kinderen baren dan de gemiddelde Nederlandse vrouw? Nou ja, een gekkenhuis is het hier wel. Daar hebben Chavannes en Hofland gelijk in. Maar laat met name Hofland zich eens afvragen of hij zelf niet te enthousiast heeft meegehuild met de wolven in het sprookjesbos, toen het allemaal nog niet op leek te kunnen. Het sprookje is uit, een schone droom is voorbij.

Mr. P. Kremer
Harmelen